

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 14 kwietnia 2017 r.

Poz. 3339

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.210.2017.22 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 13 kwietnia 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.)

orzekam

nieważność załącznika do uchwały nr XXXI/241/2017 Rady Gminy Chodzież z dnia 10 marca 2017 r. w sprawie programu zapobiegania bezdomności zwierząt i zapewnienia opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywania na terenie gminy Chodzież w następującym zakresie:

- przepisu zamieszczonego w jednostce redakcyjnej oznaczonej cyfrą „1.” lit. j w rozdziale II,
- przepisów rozdziału IV
- ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała nr XXXI/241/2017 Rady Gminy Chodzież została podjęta na sesji 10 marca 2017 r. Jako podstawę prawną uchwały powołano: art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1, 3 i 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, zm. poz. 1579 i 1948) i art. 11a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r. poz. 856 ze zm.)

Uchwałę doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu 17 marca 2017 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Przedmiotową uchwałą Rada Gminy Chodzież ustanowiła program zapobiegania bezdomności zwierząt i zapewnienia opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywania na terenie gminy Chodzież na 2017 rok w brzmieniu określonym w załączniku do uchwały (zwany dalej: „programem”).

W przepisie zamieszczonym w jednostce redakcyjnej oznaczonej cyfrą „1” lit. j w rozdziale II programu Rada ustaliła, że „zwierzę w schronisku może zostać poddane eutanazji jedynie w przypadku:

- gdy jest nieuleczalnie lub zakaźnie chore, a jego pobyt w schronisku podczas leczenia zagraża życiu innych zwierząt,
- gdy może dalej żyć jedynie cierpiąc i znosząc ból, a moralnym obowiązkiem człowieka staje się skrócenie cierpień zwierzęcia,
- gdy jest agresywne w stopniu nie rokującym poprawy i bezpośrednio zagraża ludziom i innym zwierzętom, a nie ma innego sposobu uniknięcia zagrożenia”.

Uchwalając ww. przepis Rada naruszyła prawo w stopniu istotnym. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 3, 4 i 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r. poz. 856 ze zm.), zabrania się zabijania zwierząt z wyjątkiem konieczności bezzwłocznego uśmiercenia, działań niezbędnych do usunięcia poważnego zagrożenia sanitarnego ludzi lub zwierząt, usuwania osobników

bezpośrednio zagrażających ludziom lub innym zwierzętom, jeżeli nie jest możliwy inny sposób usunięcia zagrożenia. Stosownie do art. 4 pkt 3 ww. ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o „konieczności bezzwłocznego uśmiercenia” – rozumie się przez to obiektywny stan rzeczy stwierdzony, w miarę możliwości, przez lekarza weterynarii, polegający na tym, że zwierzę może dalej żyć jedynie cierpiąc i znosząc ból, a moralnym obowiązkiem człowieka staje się skrócenie cierpienia zwierzęcia. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić nieważność ww. przepisu zamieszczonego w jednostce redakcyjnej oznaczonej cyfrą „1.” lit. j w rozdziale II programu, który powtarza regulacje ustawowe oraz posługuje się pojęciem „eutanazji” w stosunku do uśmiercania zwierząt.

W rozdziale IV programu Rada uregulowała sytuacje związane z pojawieniem się zwierząt innych niż gospodarskie lub domowe w terenie zabudowanym. Zamieszczenie ww. rozdziału w programie opieki nad zwierzętami bezdomnymi stanowi przekroczenie kompetencji wynikającej z art. 11a ustawy o ochronie zwierząt. Zgodnie z art. 4 pkt 16 tejże ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o „zwierzętach bezdomnych” – rozumie się przez to zwierzęta domowe lub gospodarskie, które uciekły, zabłąkały się lub zostały porzucone przez człowieka, a nie ma możliwości ustalenia ich właściciela lub innej osoby, pod której opieką trwale dotąd pozostawały. Ww. definicja nie obejmuje zwierząt dzikich, wolno żyjących.

Rozpatrując zgodność z prawem przepisów ujętych w rozdziale IV programu, organ nadzoru zwraca również uwagę, że w podstawie uchwały Rada podała art. 40 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, które odnoszą się do przepisów porządkowych. W ocenie organu nadzoru, nawet jeśli przyjąć, że istnieje możliwość uregulowania przez radę gminy w ramach przepisów porządkowych sposobu postępowania w przypadku pojawienia się dzikich zwierząt w terenie zabudowanym, to nie jest możliwe zamieszczenie tych przepisów w programie uchwalanym na podstawie art. 11a ustawy o ochronie zwierząt. Przepisy porządkowe mają bowiem odrębne uregulowanie dotyczące ich wejścia w życie, wynikające z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 296 ze zm.), zgodnie z którym wchodzi one w życie po upływie trzech dni od ich ogłoszenia lub krótszym w razie wypadków przewidzianych w ww. ustawie. Tymczasem uchwała podejmowana na podstawie art. 11a ustawy o ochronie zwierząt stanowi akt prawa miejscowego, i jako taki wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia jej ogłoszenia, chyba, że przewidziano w nim termin dłuższy, tj. stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Z powyższych względów konieczne było stwierdzenie nieważności wszystkich przepisów (oznaczonych nr 1-3) rozdziału IV programu.

W związku z powyższym, w ocenie organu nadzoru, wymienionych w sentencji przepisów załącznika do uchwały nie można uznać za prawidłową realizację kompetencji przyznanych radzie gminy mocą art. 11a ustawy o ochronie zwierząt, co pociąga za sobą konieczność stwierdzenia ich nieważności.

Przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego i dlatego winna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującego prawa. Dotyczy to również konstrukcji tego rodzaju aktów prawnych, których sposób sporządzania regulują przepisy działu VII załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283). Jak wynika z treści § 143 ww. załącznika, do aktów prawa miejscowego stosuje się odpowiednio zasady wyrażone m. in. w dziale V (a zatem dotyczące rozporządzeń), a także w dziale I w rozdziałach 1-7, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. W myśl § 124 ww. załącznika wynika, iż podstawową jednostką redakcyjną rozporządzenia jest paragraf (§), a paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, litery na tiret, a tiret na podwójne tiret. Zgodnie z § 57 ust. 1 w zw. z § 143 ww. załącznika, oznaczając kolejne jednostki redakcyjne (w wypadku aktu prawa miejscowego będą to paragrafy), należy zachować ciągłość numeracji w obrębie całego aktu. W dalszych przepisach § 57 ww. załącznika określony został sposób oznaczania poszczególnych jednostek redakcyjnych, tj. ustępów (ust. 2), punktów (ust. 3), liter (ust. 4 i 5), tiret (ust. 6) i podwójne tiret (ust. 7).

Załączony do badanej uchwały program nie spełnia powyższych wymogów (brak właściwego podziału i oznaczeń poszczególnych jednostek redakcyjnych, w tym podstawowych jednostek, którymi winny być paragrafy oznaczone symbolem: „§”; brak zachowania ciągłości numeracji podstawowych jednostek redakcyjnych w obrębie całego aktu). Stwierdzone uchybienie nie narusza prawa w sposób

istotny i w tym zakresie organ nadzoru, działając na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, ogranicza się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann